

LIBRIS

We know
books

POVEȘTI DE AUR

Motanul Încălțat

Adaptare după CHARLES PERRAULT
de CRISTINA DONOVICI
Ilustrații de FABIAN NEGRIN

LITERA
mică
București

Într-un sat uitat de lume trăia un morar cu cei trei fii ai săi. Băieții lucrau la moară împreună cu tatăl lor. Mai bine spus, morarul și băiatul cel mic munceau din toate puterile lor, iar cei doi frați mai mari leneveau cât era ziua de lungă. Își doreau să fie bogați, bineînțeles, dar fără să miște un deget.

Însă două perechi de mâini harnice nu erau suficiente pentru ca morarul să se îmbogățească. Bani îi ajungeau doar cât să aibă ce să pună pe masă în fiecare zi.

După o viață lungă, bătrânului morar îi veni într-o zi sfârșitul. Înainte să închidă ochii, el își chemă copiii și le spuse așa:

– Deși nu am fost bogat niciodată, am avut o viață frumoasă, pentru că v-am avut pe voi. Așa că tot ce am vă rămâne vouă: moara, un măgar și un motan. Cum le împărțiți este treaba voastră. Ce faceți cu ele, nu știu, dar sper să vă ajute să duceți o viață bună!

Nici nu închisese bine ochii bătrânul, că băiatul cel mare strigă repede:

– Eu iau moara, pentru că sunt cel mai mare! O să fac făină și o vând!

– Iar eu, măgarul, spuse repezior mijlociul. O să car făina la piață cu măgarul!

Cel mic rămăsese cu motanul.

– Ce faci cu pisica asta? râseră frații de el. O să rămâi sărac toată viața! Mai bine ai alunga-o! E o gură de hrănit în plus!

Însă băiatul cel mic nu avea de gând să alunge motanul. Spre deosebire de frații lui, niciodată nu își dorise să fie bogat. În plus, îi plăcea motanul cel roșcat și mereu i se păruse că avea ochi inteligenți. Așa că îl luă lângă el și îi spuse astfel:

– Vei fi prietenul meu cel mai bun!